

Az időjárás miatt

Fekete madarak kísérték az esőszagú hajnalon.
Sokadik éve már, hogy ilyenkor nem hullik
a hó. Fehér, vadiúj Audi parkolt égő
lámpákkal az út mentén. Ideiglenes
rendszámtábla, egy férfi ült benne éberem,
mozdulatlanul. Hajléktalanok remegtek
félálomban az állomáson, a hideg meg
más miatt is. Elbóbiskolt a jegyáros,
egy türelmetlen néni megleste az óráját, majd
sopánkodva kopogtatott az ablakon. Kiábrándultan
szolgálták ki, a jegyhez járt egy kényszeredett
mosoly. Apja kísérte a peronhoz kislányát, elvált
szülők – gondolom. Telefon, pénztárca, minden
megvan? Automatikusan válaszol. Felszálltam
az üres vagonba, nemsokára a lány is. Miután
szétnézett, felém indult, szelíden rám mosolygott és
leült hozzám közel, háttal

... – *kérdezte Jézus a*

Getszemáni-kertben.

Én is kérdezhetném

tőletek, kedves testvéreim,

kit kerestek?

Megkérdeztem.

Szedegetem le a héjat erről a mandarinról, nem adja könnyen magát,
kőkemény, mintha oda lenne pillanatragasztózza, részsikerekkel tudom
csak lefejtetni róla, fonnyadtnak és száraznak tűnik, nincs rá gusztusom,
látni, hogy a belseje is tele van magokkal. Aggódva a számba
veszek egy gerezdet, gyanúsán édes az íze, kicsit mintha már rothadna,

éppen köpködöm ki a tenyerembe, amikor felhajol keresztanyám
a mosogatásból,
olyan, mintha nem is karácsony lenne...
– majd gyorsan hozzáteszi:
nincs olyan hideg.

(A Pegasus Alkotópályázat líra kategóriájának győztes verse)

Ferdics Béla: *Idegpálya II.*, 2012, akril, tus, falemez